

Istoria oficială și variantele ei incomode

11 decembrie 2005

Gili Cârstea

De ce sunteți adventist și nu iudeu, catolic, baptist sau penticostal?

Motivul principal este că ați avut acces la, și ați crezut o variantă incomodă, contestată și exilată a istoriei oficiale a poporului lui Dumnezeu. Ați descoperit informații și comentarii despre evenimente și fapte pe care poziția oficială le contestă, sau le evită, atunci când nu mai poate să le nege.

Așa a fost în anul 34.

În mijlocul bisericii se întâmplau lucruri tulburătoare, și apăruseră credințe noi și stranii, iar o parte nesemnificativă a poporului spunea că noul profet din Nazaret este Mesia cel așteptat. După un studiu atent, pe parcursul a câțiva ani, Sinedriul a ajuns la concluzia că este vorba de o fraudă, că noile învățături sunt contrare Scripturii și dăunătoare bunăstării bisericii. Aceasta era istoria oficială.

A existat și o istorie alternativă. Câțiva ucenici ai noului învățător au predicat în toată lumea, și au pus pe hârtie, viața lor alături de Isus, cuvintele și faptele Lui în atmosfera tensionată din biserica acelei vremi. Dar mărturia lor nu a reușit să impresioneze poporul în așa măsură încât acesta să refuze istoria oficială. Cărturarii evrei au părut mai credibili decât susținătorii noilor credințe, așa că națiunea a rămas la vechile hotare. Până în ziua de astăzi.

Dacă nu credeți istoria alternativă, acum erați iudeu, tăiat împrejur a opta zi după scripturi, serbați Yom Kippur cu devoțiune, așteptați să vină Mesia spre a face din Israel „capul” și nu coada, visați la rezidirea templului, iar între timp vă războiați cu arabii pentru un hectar de pământ sfânt, amenințându-i cu arma nucleară pentru diverse infracțiuni. Deoarece ați avut acces la varianta neoficială, și ați crezut-o, ați scăpat de galaxia de învățături care, oricât de „meșteșugit alcătuite” ar fi ele, tot „basmă evreiești” rămân, așa cum spunea marele apostol (Tit 1:14).

Așa a fost în anul 1844

În mijlocul bisericii apăruse o febră a iminentei reveniri a lui Hristos. Oameni fără studii sau pregătire de specialitate spuneau lumii că au descoperit în Scriptură o schiță profetică ce indică un eveniment major în toamna lui 1844. Profeția spunea că atunci va avea loc curățirea sanctuarului, iar ei vedeau în această operație focul curățitor al zilelor din urmă și arătarea pe nori a Mântuitorului lumii. Filadelfia a luat în serios avertizarea lor, și a încredințat cazul școlilor de teologie și specialiștilor ei în profeta biblică. Aceștia au declarat că noua interpretare a curățirii sanctuarului este pur speculativă, iar schița celor două mii trei sute de seri și dimineți nu poate fi susținută cu două versete (Num 14:34; Dan 8:14) scoase din context. Ei au declarat că isteria din biserică nu are o temelie biblică, iar susținătorii noilor credințe sunt amăgiți. Aceasta este istoria oficială.

A existat și o istorie alternativă. Câțiva mileriți s-au întors la studiul profetației cu dorința sinceră de a afla ce s-a întâmplat, și spre a înțelege de ce. Dumnezeu a onorat perseverența lor, trimitându-le darul proorociei prin care au fost călăuziți să afle că a început curățirea sanctuarului și să înțeleagă că ea este vitală pentru încheierea mării controversate. Predicarea și publicațiile lor au împânzit lumea, dând naștere unei mișcări internaționale care a zguduit creștinismul anchilozat. Totuși, mulțimea a rămas la poziția oficială a savanților bisericii, alegând să creadă că lumina despre sanctuar cu legea lui Dumnezeu nu este altceva decât o încercare nereușită de a spăla rușinea profetiilor neîmplinite în 1844.

Dacă nu credeți istoria alternativă, acum erați catolic, baptist sau pentecostal, măgulindu-vă că ați înțeles corect adevărul despre ziua de odihnă, nemurirea sufletului, existența iadului, așteptând pre-tribulația, răpirea și celelalte basme left behind. Sau poate făceați peregrinări la locuri sfinte, pupați moaște prețioase, păzeți fumul alb în piața Sf. Petru, vânați aparițiile Mariei pe mapamond, stăteți la coadă pentru apă sfințită și vă bucurați de părtășia cu Hristos pe calea liturghiei. Deoarece ați avut acces la varianta neoficială a istoriei, și ați crezut-o, ați scăpat de o religie impotentă, clădită pe tradiții și susținută de miracol și emoționalism, o religie în care „pofta firii și lăudăroșia vieții” sunt mai degrabă virtuți decât tarele unui ego nesfințit.

Așa a fost în anul 1888

În mijlocul bisericii începuseră să circule concepte noi despre legea din Galateni, despre neprihănirea lui Hristos și despre sanctuar, învățături care li

se păreau unora deplasate, ba chiar periculoase pentru misiunea bisericii, identificată a fi legea cu sabatul și apropiata revenire a lui Hristos. Doi pastori tineri au adresat Conferinței Generale, aflate în sesiune, o serie de prelegeri identificată mai târziu a fi despre „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea,” care s-a dovedit extrem de controversată. Oficialii bisericii au declarat solia lor neavenită, contrară adevărului biblic, stânjenitoare pentru misiunea bisericii și capabilă de frământări nedorite în interiorul denominațiunii. S-a declanșat acolo „un tumult de patimi clericale,” cu efecte directe asupra susținătorilor soliei. Doar prezența fizică a slujitoarei Domnului i-a împiedicat pe delegați să interzică prin vot discutarea acelor subiecte. Liderii de la Conferința Generală au rămas reticenti în fața noilor descoperiri, încercând să limiteze – pe cât le-a stat în putere – accesul celor doi soli la presa și amvoanele adventiste. Ellen White, cea mai înfocată susținătoare a celor doi soli, pe care i-a declarat „cu acreditare divină,” a numit solia lor a fi începutul mării strigări, „cu adevărat solia îngerului al treilea” și lumina care „va lumina pământul cu slava ei.” Conferința Generală neagă până astăzi o asemenea perspectivă, discreditând pe soli împreună cu solia și publicând extensiv autori care neagă valoarea excepțională a soliei 1888. În același timp, pe canale oficiale se descurajează, acolo unde nu se interzice direct, răspândirea literaturii ce susține solia 1888. Biserica știe astăzi doar că la Minneapolis poporul acesta a primit cu bucurie solia îndreptării prin credință. Aceasta este istoria oficială.

Există și o istorie alternativă. Câțiva pastori devotați cauzei lui Dumnezeu, sinceri și curajoși, au descoperit în arhivele denominaționale documente ce contrazic flagrant poziția oficială. Cu mare surprindere au descoperit că Spiritul Profeției nu susține sub nici o formă istoria oficială despre 1888. Departe de a fi „o nouă accentuare” a îndreptării prin credință, ei au descoperit că solia 1888 este numită de Ellen White drept „începutul mării strigări,” „solia îngerului al treilea cu adevărat,” „lumina care trebuie să lumineze tot pământul cu slava ei” și multe alte definiții legate de aspectul escatologic al misiunii adventiste. Îngerul însoțitor i-a spus servei Domnului că opoziția de la Minneapolis reprezintă o nouă răstignire al lui Hristos în persoana solilor Săi, și că poporul repetă acolo răscoala lui Core, Datan și Abiram. Acestea sunt afirmații de o gravitate extremă, și ne-am fi așteptat ca poporul să i se înlesnească accesul la ele, iar evenimentul să fie asumat de conducerea bisericii, cu tot vaiul de nenorociri care a rezultat din negarea lui timp de mai multe decenii. Din nefericire, mărturia ei este evitată, dosită, bagatelizată, ignorată și considerată inoportună la amvoanele și în presa adventistă.

Poporul nostru nu crede, sau nu cunoaște, istoria neoficială a episodului 1888. Susținătorii acestei „foarte prețioase solii” sunt considerați o mână de lunatici, producători de zarvă în biserică, elemente nesupuse care

discreditează autoritatea. Publicațiile lor sunt socotite subversive de cea mai mare parte a corpului pastoral, iar distribuirea lor – în câteva cazuri chiar posedarea lor – fiind considerate a intra sub disciplina bisericii.

Astăzi sunteți adventist deoarece ați aflat despre varianta neoficială a câtorva momente din istoria sacră. Și vă bucurați în Domnul pentru că v-a deschis ochii să puteți privi dincolo de istoria oficială a bisericii acelor vremuri.

Dacă odată veți deveni un membru al Miresei lui Hristos, căreia i se va da să se îmbrace în „in subțire, strălucitor și curat,” cu siguranță veți mulțumi lui Dumnezeu pentru că v-a deschis ochii să vedeți, să înțelegeți și să apreciați istoria alternativă despre neprihănirea lui Hristos din ultima bătălie a marii controversă. Acest lucru poate părea incredibil, dar, spunea cineva, „cine nu își cunoaște istoria este condamnat să o repete.” Istoria ne învață că, pe acest pământ, varianta lui Dumnezeu nu a fost niciodată cea oficială. „Disprețuit și părăsit de oameni” în evaluarea evenimentelor cheie, Hristos continuă să nu fie „băgat în seamă” pe căile neoficiale prin care caută să vindece rănilor mortale ale iubitei Sale Mirese.